

TRAPSAVEC

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSKÝ
REWARD 2020

Prokletý les

Ta dívka se mu zalíbila už na nástupišti. Dlouhé temné vlasy s rudými odlesky, krásné oči, roztomilá červená ústa. Na sobě měla vybledlé džíny a khaki bundu zapnutou od krku ke kolenům. Na zádech „mrtvý dítě“, dost špatně zabalenou usárnu. To Marek pobavilo nejvíc. Byla sama a ani to nevypadalo, že by se měl někdo přidat.

Ve vagónu si sedl tak, aby ji mohl nenápadně sledovat. Doufal, že se naskytne nějaká příležitost, aby ji mohl oslovit, nebo jí nějak pomoci. Snad se to děje i opravdu, nejen v knihách. Byl romantik, rád se potuloval přírodou jen tak sám, ale na takovou chvíli v koutku srdce čekal, o takovém děvčeti, snad v nesnázích, snil.

Vlak se rozjel, dívka z kapsičky bundy vyndala papírek a přelétla ho očima. Co na něm bylo, se ukázalo brzy, protože ta krásná cestovatelka v každé stanici porovnávala nápis na nádražní budově s obsahem lístku v ruce. Aha, takže jede někam, kde ještě nebyla. Patrně na ni bude někdo čekat, aby jí vyzvedl. A Marek si moc přál, aby to byla tetička, nebo dívčí klub, jen ne nějaký kluk.

Neměl jasný cíl, vyjel si jen tak na vandr, jako obvykle sám. Rozhodl se tedy, že vystoupí stejně jako ona, půjde příležitosti naproti!

Po necelých dvou hodinách konečně vystoupili na malém nádražičku. A nikde nikdo. Marek předstíral, že si upravuje přezky na usárně, ale nenápadně vyčkával. Pak už mu to připadalo hloupý, tak se vydal z nástupiště ven. Pohvizdoval si, nespěchal. Měl štěstí, asi padesát metrů směrem k řece byl otevřený kiosek. Zamířil tedy k němu a koupil si plechovku piva. Nečekal dlouho, zakrátko se objevila i ona. Pořád se rozhlížela, zjevně někoho vyhlížela a patrně marně. Přicházela blíž a blíž a Marek v jejím obličejí viděl rozmrzelost, možná i slzy v očích.

„Ahoj,“ začala opatrně a hlas měla přímo andělskej, „ty to tady znáš?“

„Ahoj, tak trochu.“

„No, víš, měli tu na mě čekat kamarádi, ale nikde nikdo, vůbec nevím, co teď.“

„Někam jste odtud měli jít?“

„Jo, jeden z nich má prý kousek odtud boudu. Koná se tam slezina, říkali.“

„Aha. Mám docela čas, tak jestli chceš, pomůžu ti to najít.“

Markovi se štěstím rozbušilo srdce. Konečně. Konečně snad prožije nějaký hezký příběh, zachraňuje dívku v nesnázích! Nabídnul jí loka z plechovky a ona se usmála a nabídku přijala.

„Marek.“

„Lída.“

Zalomili palce a Marek byl samá ochota.

„Nejdřív ale trochu poopravíme tvou usárnu. Daleko bys to nedonesla.“

„Lída se trošičku začervenala a usmála se. Nádherně.“

„Ještě to pořádně neumím, víš?“

„Na to jsou stejně lepší chlapský ruce. Koukej: musí se to hrozně mačkat.“

„Poslali mi takový plánek,“ pokrčila rameny Lída, která sledovala jeho počínání, „ale vůbec se v tom nevyznám. Spoléhala jsem, že si pro mě přijdou.“

„No, moudřej z toho nejsem, ale snad se nám podaří určit aspoň směr. A třeba je potkáme, jak ti jdou naproti, jen se zakecali a mají zpoždění. Teplota celkem je, světlo bude taky ještě chvíli, tak to nějak dopadne.“

„Dík, Marku, co bych se bez tebe počala,“ pípla.

Připadala mu hezčí a hezčí.

Kousek od kiosku byl rozcestník s barevnými značkami. Dali hlavy dohromady a podařilo se jim najít cestu do toho správného lesa, kde bude chatová osada Lídiných kamarádů.

Asi po půlhodině došli ke kapličce. Byla dost omšelá, už dlouho se o ni nikdo nestaral. Dál je vedla cesta kolem rybníka, pak podél potoka se záplavou blatouchů a krásnou alejí vzrostlých listnáčů. Značky moc nesledovali, ale stejně nebylo kam uhnout. Pomalinku se šěřilo. Všimli si, že je ticho, nezpívají ptáci, utišil se vítr a už se docela setmělo. Potom problesklo rudé slunce na obzoru

a zbyla po něm jenom nachová šmouha na temnějším a temnějším nebi. A když zahoukal nějaký divný opeřenec, Lída se instinktivně chytla Marka za ruku.

„Já bych šlapal dál,“ prohlásil Marek energicky a doufal i chlapácky, „pokud to nenajdeme do úplný tmy, tak přespíme na nějakým plácku a ráno zase vyrazíme. Potlach je stejně až v sobotu, ne?“

„Máš pravdu, Marku. Koukej, posvítí nám měsíc, vidíš?“

Podívali se na nebe, po němž pluly podivné cáry mraků, za kterými jakoby se schovával kalný měsíční kotouč. Při pohledu na něj by asi dneska básník sepišoval samé temné verše, napadlo Marka. Přeběhl mu mráz po zádech.

Lída měla najednou velké a hluboké oči, vděčný úsměv, prostě řeč těla byla jasná. Dívka v nesnázích důvěřuje svému ochránci. A Marek byl pyšný, že je tím rytířem právě on.

„Nebolí tě nohy, nebo tak? Můžeš jít?“

„Jasně, nic mi není, neboj.“

A tak pokračovali v cestě, drželi se za ruce a Lídu to pobavilo.

„Jako Jeníček a Mařenka, vid’? Ale pozor na perníkovou chaloupku!“

Jenomže jakmile to dořekla, spatřili mezi stromy světýlko. Smích je na chvílku přešel, ale nedali si zkazit náladu a vydali se za ním. Oba doufali, že konečně našli osadu, kterou tak dlouho hledali. Ale pořád bylo ticho, žádný povyk, smích, zvuk kytar, nic.

Nebyla to osada, ale jakýsi hostinec. Přízemní, poměrně rozlehlé stavení s malými okny, odkud se linulo kalné žluté světlo svíc. Nad vchodem zavěšený vývěsní štít, na kterém byl oprýskaný stříbrný měsíc a sotva čitelný nápis: U tem... dál to nepřečetli.

Marek s Lídou se na sebe podívali. Potom kývli hlavou a Marek vzal za kliku. Přesně jak čekali, dveře se otevřely s nepříjemným vrzáním. Vešli dovnitř a ocitli se v nízké rozlehlé místnosti s několika lavicemi a stoly, příjemně osvětlené svíčkami v různě velikých kovaných svícnech. V začernalém krbu planul oheň, jakoby je zval dál. Nebyli tu sami. Sedělo tu několik hostů, od pultu s pípou se zazubil mohutný hostinský. Vesele na ně zahalekal:

„Vítám vás v šenku U...“ máchnul hadrem, aby zahnal slepici, „...Měsíce, panstvo!“

Sundali ze zad svá zavazadla a poslušně usedli na lavici, kterou jim ukázal. Hosté je chvíli sledovali, ale pak si zase každý hleděl svého. Všichni byli nenápadní, skoro v ničem se neodlišovali, Marek se nad tím chvíli pozastavil, ale pak pomyslně mávnul rukou. Co je na tom? Jak se tak rozhlížel, povšiml si, že to vlastně vypadá, jako kdyby tu vůbec nebyla elektřina. Svíčky, krb, žádná lednice, už vůbec hrací automat. Připadalo mu to zajímavé a příjemné. Malá okna byla ve výklencích, v jednom z nich stály do očí bijící digitální hodiny s velkými červenými čísly, která se odrážela ve skle. Takže přece proud. Nebo baterie. Vzpomněl si, že vypadají jako hodiny v autobusu. Ale neměl kdy se nad tím zamyslet, protože přitančil hostinský.

„Pivečko? Máme černý speciál jménem Dark moon. Ano? Slečně třetinku?“

Zase odtančil a za chvíli přinášel korbek pro Marka, před Lídu postavil krásný pohárek na nožce z černého skla. Přitukli si a opatrně ochutnali.

„Hmmm,“ ocenil ten pěnivý mok Marek a utřel pěnu ze svých poněkud řídkých, ale pečlivě udržovaných vousů.

Lída trochu ucucla a opatrně polkla. Maličko přikývla na souhlas a kradmo se rozhlížela. Vypadalo to, že se tu bojí. Marek se ještě napil a s osvěžením se dostavil i pocit síly. Se mnou se nemusíš bát ničeho! sliboval v duchu sobě i jí.

Dveře se pootevřely, vklouzli další dva hosté. Asi to uměli otevřít tak, aby to nevzalo.

Hodiny ukazovaly půl desáté.

„Večeře se dodělává!“ zavolal na celý lokál hostinský, „vydržte, panstvo!“

Přihodil do krbu polénko, oheň ho dychtivě olízl.

Marek upíjel ze svého püllitru, pivo mu chutnalo čím dál víc. Lída jen seděla, byla bledá, bázlivě pokukovala kolem. Pořád měla bundu zapnutou až ke krku, i když od krbu se linulo příjemné teplo. Velmi příjemné. Marek se rozvalil na lavici a naznačil gestem hostinskému, že má prázdný korbek.

„Hned, hned, mladý pane!“

Oheň trávil svou porci dřeva, spokojeně prskal.

Na hodinách bylo deset hodin a jedenáct minut, Markovi přišlo zábavné, jak se to v odrazu ve skle mění v jedenáct padesát pět. Všimli si toho asi i ostatní, protože hleděli stejným směrem. Vypadali teď nějak divně. Asi to bylo špatným osvětlením, nebo mihotavým plamenem, ale měli takové kostnaté ruce, propadlé obličej, šedou barvu...

Lída byla úplně bílá ve tváři. O to výraznější se zdály její oči. Zamyšleně se dívala do svého poháru a v koutku úst jí zacukalo. Asi se jí chce brečet, usoudil Marek, nelíbí se jí tu. Ale proč? Trochu sice strašidelné, ale příjemné.

Červená čísla ukazovala třičtvrtě na jedenáct a lokále to zašumělo. Najednou tu bylo skoro plno. Kdy a odkud ostatní přišli? Asi jsou z okolí a dobře to tu znají, třeba je tu zadní vchod. Marek se nenechal vyvést z dobré nálady. Mohutně si loknul.

„Áááá,“ blaženě vzdychnul a všichni s ním. Teď se dívali na něj. Trochu ho to zarazilo. Opravdu cení zuby, nebo se mu to zdá? A proč se najednou přiblížili? Snad Lídě nechtějí ublížit? Bude se za ní bít!

V hodinách cvaklo.

22.55. A v zrcadlovém odrazu také. Hostinský je otočil nohama vzhůru, aby to zrcadlení zdůraznil.

„Vítejte v šenku U temné strany měsíce!“ zahulákal, „v doupěti šílených, ale hlavně hladových vyvrhelů a jiné lůzy! Bude se podávat večeře!“

Přistoupil k Lídě, ta pomalu vstala, odložila konečně tu svou dlouhou bundu a najednou tam stála v překrásných černých šatech se stříbrným lem u krku. Podala hostinskému svůj pohár a ten vylil zbytek piva a uklonil se:

„Má paní Lydie, jsem vám k službám!“

Marek vyskočil, ale několikery ruce ho chytly a vtlačily zpátky na lavici. Ruce kostlivců, které čouhaly ze ztrouchnivělých hábitů.

Bledá dívka v černém najednou držela v ruce dýku a usmívala se. Špičkou jazyka přejela své plné rudé rty a chraplavě zašeptala:

„Promiň, Marečku...“

Vpich skoro necítil. Jenom nevěřicně zíral, jak z jeho žíly na ruce proudí krev do pozlaceného poháru a ta krásná bledá bytost se chvěje nedočkavostí.

Potom se dychtivě napila, až jí krůpěje Markovy krve potřísnily bílé líce, ruce i šaty a nadšeně vykřikla:

„Tak výborná horká a mladá krev!“

Všechny mátohy v místnosti se přiblížily až k Markovi a hostinský zavelel:

„Večeře, panstvo, poslužte si!“

Odvedl dámu do křesla u krbu a oba pak s dravčím úsměvem sledovali, jak hosté chlemtají, trhají a perou se o nejlepší sousta.

Les byl temný, nebyla vidět ani cesta, ani značky na stromech, měsíc se odvrátil od toho prokletého lesa...

Časné ráno vystlalo údolíčko mlžnými polštářky z mlhy, sladce zbarvenými nevinným růžovým sluncem. Nedaleké nádraží bylo prázdné. Až... až na krásnou dívku v zelené bundě se špatně zabalenou usárnou na zádech.

V dálce zahoukal první ranní vlak.

3. místo – Próza nad 23 let

Vítězslava Felcmanová – Vitolda (Praha)